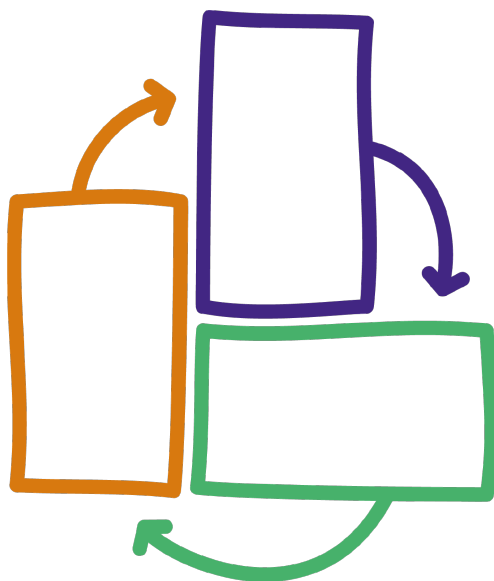

FORSKNINGSÖVERSIKT INOM PROJEKTET LANDA INTEGRATION OCH MÄNSKLIGA RÄTTIGHETER

Emerga Institute

Oktober 2021

Inledning

Arbete är en viktig och stor del av integration. Det finns stora skillnader när det gäller sysselsättning och arbetslöshet mellan inrikes och utrikes födda, särskilt vad gäller kvinnor. Projektet Landa är ett ESF-finansierat samverkansprojekt mellan samordningsförbundet Finsam Göteborg och ett antal olika aktörer. Genom projektet Landa vill samordningsförbundet fånga upp möjligheten att stödja målgruppen utrikesfödda med sammansatt problematik i långvarigt utanförskap och nyanlända som riskerar att hamna i långvarigt utanförskap.

Genom att stärka samordningsförbundets roll för målgruppen, tillsammans med olika parter och organisationer från civilsamhället, är förhoppningen att fler individer ska få- eller närma sig arbete eller studier. Projektet siktar på att stärka arbetskraftsutbudet bland arbetslösa utrikesfödda kvinnor och män i åldrarna 18–64 år som har sammansatta problem och rusta dem för arbetslivet genom individuell anpassade insatser, och att utveckla nya samverkansmodeller inom offentligt- och privat näringsliv samt organisationer inom civilsamhället. Projektet syftar till att bidra till en mer inkluderande arbetsmarknad i Göteborgsregionen genom att rusta ovanstående målgrupper att närma sig arbetslivet genom fortsatta studier, anställning eller till att delta i olika former av företagande. Det finns ett tydligt anslag att detta är ett integrationsprojekt samtidigt som det i projektansökan lyfts att projektet ska stärka deltagarnas rättigheter och arbeta rättighetsbaserat.

Vi som ansvariga för FoU-programmet ansåg att det vore intressant att undersöka närmre de eventuella kopplingar som görs mellan integration och mänskliga rättigheter för att kunna få en förståelse för vad rättighetsbaserad integration är och kan vara, och för att kunna integrera dessa lärdomar i hela FoU-programmet.

I sin helhet syftar forskningsöversikten att lyfta kopplingen som görs inom vetenskaplig kontext mellan integration och mänskliga rättigheter. Inledningsvis presenteras genomförande och metod, därefter diskuteras integration som begrepp. Därefter följer sammanfattningar av samtliga artiklar, som sedan mynnar ut i en kortfattad diskussion av artiklarna. Avslutningsvis relateras forskningsöversiktens fynd till projekt LANDA.

Genomförande och metod

Emerga inledde arbetet av forskningsöversikten med att söka efter vetenskapliga artiklar som behandlar relationen mellan integration och mänskliga rättigheter i människorättsliga tidskrifter. 2015-2020 var tidsspannet som artiklarna söktes utifrån. Sökorden som användes för att hitta artiklarna var: *human, rights, human rights, fundamental, fundamental rights, integration, segregation*.¹ Fyra artiklar har även hittats genom fotnoter och är därför publicerade tidigare än 2015. Valet av tidskrifter motiveras utifrån att de är kända för att publicera artiklar som diskuterar människorättspraktiker och som tar hänsyn till mänskliga rättigheter i sina olika sammanhang. Första sökningen utgick från tidskrifterna:

- [*Journal of Human Rights Practice*](#)
- [*Human Rights Quarterly*](#)
- [*International Journal of Human Rights*](#)
- [*Journal of Human Rights*](#)
- [*Journal of Human Rights and Social Work*](#)
- [*Nordic Journal of Human Rights*](#), och
- [*Netherland Quarterly of Human Rights*](#).

I dessa tidskrifter endast hittades ett fåtal relevanta artiklar. Att söka i tidskrifter som fokuserar på mänskliga rättigheter och därigenom hitta diskussioner om integration var således inte gynnsamt. Att vi hittade så pass få artiklar som diskuterade mänskliga rättigheter i relation till integration är i sig ett intressant fynd då det visar att det inte är två områden som diskuteras särskilt mycket i relation till varandra. Därefter ändrades fokus och sökningar gjordes främst i tidskrifter om integration och etniska minoriteter för att undersöka ifall studier och artiklar rörande integration gjordes ur ett rättighetsperspektiv.²

Inledningsvis samlades 20 artiklar in från de olika tidskrifterna, men det slutgiltiga antalet artiklar som inkluderas i forskningsöversikten är 12. De åtta exkluderade artiklarna ansågs vid närmare granskning inte tillräckligt relevanta i sin tematik, eller berörde inte just relationen mellan integration och mänskliga rättigheter i tillräckligt stor utsträckning. De 12 artiklar som

¹ Svensk översättning: Mänskliga, rättigheter, mänskliga rättigheter, grundläggande, grundläggande rättigheter, integration, segregation.

² [International Journal of Refugee Law](#); [Comparative Migration Studies](#); [Administration](#); [Journal of Refugee Studies](#); [Journal of Ethnic and Migration Studies](#); [Journal of International Migration and Integration](#); [SNS](#)

sammanfattas i forskningsöversikten är de som tydligast berör relationen mellan mänskliga rättigheter och integration, samt skildrar diverse ståndpunkter gällande integration. En del artiklar har fått mer utrymme i forskningsöversikten än andra, vilket beror på att artikeln krävt mer förklaring eller varit mer omfattande än andra. Vid artiklarnas genomgång används samma term som används i artikeln, gällande vem som anses vara föremål för integration, exempelvis ifall artikeln använder termen flykting är det även den term som används i dess sammanfattning.

Integrationsbegreppet

Integration betyder i sin enkelhet en förening eller sammansmältning av skilda delar till en större helhet,³ men när en talar om integration i en social eller politisk kontext är det svårare att hitta en allmänt accepterad definition. I arbetet med forskningsöversikten tydliggjordes faktumet att det saknas en universell idé kring vad som menas med integration. Integration visar sig vara ett flytande begrepp och forskarna skriver ofta om det som en självklarhet, men vad som egentligen menas med integration är diffust. Istället finns det, vilket forskningsöversikten klargör, olika sätt att se och resonera kring integration, vilka har utgångspunkt i olika värderingar och föreställningar. Precis som integration är ett vagt och flytande begrepp, så är det även flytande vem som anses vara föremål för integrationen. Det finns ingen universell definition på vem som är migrant. Somliga artiklar fokuserar på flyktingar och migranter, medan andra artiklar även inkluderar grupper som inte tillhör majoritetssamhället, oavsett om de är födda i landet eller inte.

En viktig insikt är att integration är ett mångtydigt begrepp som är öppet för många tolkningar, vilket är något som tydligt kommer skildras genomgående i forskningsöversikten. Det som en studie anser att målet eller syftet med integration är, ser en annan som något helt annat. Flera forskare anser att framgångsrik integration har skett när migranter har tagit sig in på arbetsmarknaden, eller när migranter är oberoende av välfärdsstaten, vilket grundar sig i en idé om rättigheter som villkorade. Idén om rättigheter som villkorade, som tydligt framträder i forskningsöversikten, ser rättigheter som något migranter först får ta del av när de förvärvat vissa kunskaper och värderingar, eller när de uppnått vissa uppsatta mål. Integration är ett begrepp så flytande att det kan grunda sig i en tanke att migrantpopulationer ska anpassa sig

³ <https://www.ne.se/uppslagsverk/encyklopedi/l%C3%A5ng/integration;>

till mottagarsamhället, till att syftet med integration är att säkerställa lika tillgång till mänskliga rättigheter.

Genomgång av artiklar

Nedan presenteras sammanfattningar av de artiklar som ingår i forskningsöversiktens. Varje sammanfattning ämnar beskriva artikelns syfte, metod, resultat och koppling mellan mänskliga rättigheter och integration. Efter sammanfattningarna diskuteras de mönster och motsättningar som hittas i artiklarna, och avslutningsvis relateras fynden till projekt Landa.

The civic turn of immigrant integration policies in the Scandinavian welfare states

Borevi, K., Jensen, K. K., & Mouritsen, P., (2017), *Comparative Migration Studies*, Vol. 5(9), 1–14, [tillgänglig här](#)

Artikeln belyser att det skett ett markant skift i Skandinavien i synen på integration. Pendeln har svängt från en rättighetsbaserad integrationsidé där staten bär huvudansvaret för integration, till en skyldighetsbaserad integrationsidé där det är flyktingen själv som bär huvudansvaret för integration. Detta skifte återspeglas i skandinaviska integrationsprogram och strategier, samt i offentliga diskurser och i politiska avsikter, som syftar till att villkora och forma immigranter genom "socialisering" till medborgare. Denna nya integrationsidé, som kallas för "civic integration" (eller samhällsintegration), har som grundprincip att vissa specifika integrationskrav ställs på immigranter i utbyte av att de får åtnjuta vissa rättigheter. Integrationskrav kan vara krav på språkkunighet, landskunskap eller obligatoriska kurser. Kraven handlar främst om att förvärva kunskaper och färdigheter som mottagarlandet kännetecknar utgör en bra samhällsmedborgare. Rättigheter fungerar därmed som ett incitament för att integreras.

Det finns olika idéer kring vad målet med "civic integration" är. En sida ser integration som en uppsättning av politiska verktyg som villkorar tillgång till rättslig status, och där det införs integrationskrav i form av särskild nivå på språk, bostad och sysselsättning innan immigranter kan få tillgång till vissa rättigheter. Dessa åtgärder eller krav som associeras med "civic integration" motiveras ofta utifrån att det ska verka som incitament för immigranter att förvärva vissa kapaciteter, kunskaper och värderingar som gör det möjligt för dem att delta i

arbetsmarknaden, civilsamhället och demokratin i mottagarlandet. Dock kan dessa krav även fungera som en screeningmekanism för att hålla bort immigranter som är "svårare" än andra att integrera. Den andra sidan ser att strategierna och integrationskraven har mer symboliska mål, som att signalera till majoritetssamhället att regeringar har förmågan att kontrollera landets gränser, eller att staten vill upprätthålla en stark kulturell sammanhållning och den nationella identiteten. Även om skandinaviska länder på den politiska ytan verkar beskriva liknande tankar kring vad en god medborgare är, skiljer sig länderna starkt åt när det gäller synen på immigranternas skyldigheter och ansträngningar och vad statens roll är i integrationsprocesser

Building and Applying a Human Rights-Based Model for Migrant Integration Policy

Murphy, C., Gilmartin, M., Caulfield, L., (2019a), *Journal of Human Rights Practice*, Vol. 13(3), 445–466, [tillgänglig här](#)

Murphy, Gilmartin och Caulfield lyfter att begreppet integration har olika förståelser. Ena sidan ser lika rättigheter som mål i sig, oavsett grad av integration, medan andra sidan ser integration som en individuell skyldighet hos migranter, där infriandet av rättigheter är beroende på migrantens språk- och samhällskunskaper, arbetsmarknadsdeltagande eller andra integrationskrav. I EU-medlemsstater finns en ökad trend att använda sig av integrationstester som ett verktyg för migrationskontroll och som ett villkor för familjeåterförening. Författarna ser dessa integrationstester som problematiska då de innebär att ansvaret för integration flyttas från staten till den enskilda migranter att anpassa till befintliga "nationella värden".

Studien kritiserar hur nationell integrationspolitik och dess strategier ofta misslyckas med att säkerställa lika tillgång till rättigheter för migranter. Därför utvecklar och presenterar författarna en människorättsbaserad integrationsmodell, som utgår från observation, granskningar av staters arbete med mänskliga rättigheter kopplat till integration, och generella kommentarer från FN:s övervakningsorgan för mänskliga rättigheter. Syftet med en människorättsbaserad integrationsmodell är att definiera vad integration innebär utifrån ett människorättsperspektiv, vilket gör att den även kan användas som ett analysverktyg för beslutsfattare att kritiskt utvärdera sin integrationspolitik mot bakgrund av internationell praxis. Den människorättsbaserade integrationsmodellen betonar att integrationsstrategier ska utgå från migranternas rättigheter, som stiftade i internationell människorätt. Eftersom

modellen baseras på internationella människorättstraktat, anses stater vara juridiskt skyldiga att förse migranter, inte endast statens medborgare, med mänskliga rättigheter genom att införa effektiva politiska åtgärder för att underlätta denna process.

Nyckelfunktionerna i en människorättsbaserad integrationsmodell är:

- ett åtagande till staters skyldighet att eliminera diskriminering
- att aktivt främja tolerans och respekt för kulturell och språklig mångfald
- att avfärda idéer om kulturell assimilering och integrationstestande av individer
- samt att implementera och övervaka praktiska och effektiva integrationsåtgärder för att säkerställa lika möjligheter till medborgerliga, politiska, sociala och ekonomiska rättigheter för migranter.

Studien visar att ett människorättsbaserat tillvägagångssätt vid integration kräver att det utarbetas särskilda integrationsstrategier som säkerställer att migranter i praktiken får tillgång till grundläggande mänskliga rättigheter så som bostäder, utbildning, hälsovård och sysselsättning. Avslutningsvis applicerar författarna den människorättsbaserade integrationsmodellen på Irlands integrationspolitik för att bedöma i vilken utsträckning den influeras av mänskliga rättigheter. De finner att i politiken på Irland inte tillräckligt genomsyras av människorättsprinciper eller utgår från migranternas rättigheter.

Against integration, for human rights

Xanthaki A., (2016), *International Journal of Human Rights*, Vol. 20(6), 815–838, [tillgänglig här](#)

Xanthaki angriper integration ur ett kritiskt människorättsperspektiv och ifrågasätter integrationens förenlighet med mänskliga rättigheter. Författaren motsätter sig idén om att integration skulle bidra till realiserandet av mänskliga rättigheter, motverka diskriminering eller fungera som ett verktyg för inkludering. Artikeln argumenterar för att integration istället tenderar att användas som en dimridå för att försvaga de juridiska skyldigheter stater har att infria migranternas rättigheter enligt internationell människorätt. Sättet stater tolkar integration i praktiken underminerar internationell människorätt då fokus flyttas från staters skyldigheter att erkänna och tillhandahålla kulturell mångfald, till att integration handlar om att migranter ska anpassa sig till mottagarsamhället.

Utifrån referenser till integration i internationella människorättsorgan, som FN, Europarådet och ESCE, identifierar Xanthaki fem problemområden där integration används som ett verktyg för att försvaga och begränsa de mänskliga rättigheter som migranter har rätt till enligt internationell människorätt. Det första problemområdet, menar Xanthaki, är att integration används som ett verktyg för att främja och implementera assimileringspolitik. Det andra området är att integration ses som en envägs-process där skyldigheterna för integration läggs på migranter istället för på statens skyldigheter att infria migranternas rättigheter. Det tredje problemområdet är att integration används för att hindra migranter från att bli medborgare och att integration används som ett verktyg för att begränsa immigration genom att införa integrationstester. Det fjärde området är att integration används för att rättfärdiga åtgärder som förhindrar verklig jämlikhet, ofta under ursäkten att alla ska behandlas lika. Ett exempel på detta är när staten använder principen om likabehandling som en ursäkt för att inte vidta positiva åtgärder för att säkra minoritetsgruppers rättigheter. Det femte och sista problemområdet är att integration används som ett verktyg för att främja bilden av att mänskliga rättigheter skulle vara en europeisk värdering, vilket upprätthåller bilden av européer som moraliskt överlägsna än "de andra" (läs: migranter). En av riskerna med att använda integration på detta vis är att migranternas kulturer begränsas ytterligare under namnet av "gemensamma europeiska värden".

Avslutningsvis uppmanar författaren att stater måste omvärdera förståelsen av integration så att den är förenlig med staters skyldigheter under internationell rätt, då hon menar att nuvarande tillämpning av integration underminerar mänskliga rättigheter. Integrationsstrategier kan förbättra mänskliga rättigheter och motverka diskriminering, men det är under förutsättningarna att det finns en klar förståelse för att sådana strategier ska vara förenliga med internationellt erkända mänskliga rättigheter och minoritetsrättigheter.

Struggling to start over: human rights challenges for Somali Bantu refugees in the United States

Coughlan, R., Stam, K., & Kingston, L. N., (2016), *International Journal of Human Rights*, Vol. 20(1), 123–137, [tillgänglig här](#)

Studien utgår från somaliska bantu-flyktingars levda erfarenheter för att belysa behovet av att införa effektiva åtgärder för att förbättra gruppen åtnjutande av mänskliga rättigheter. Utifrån intervjuer, utförda vid tre punkter över tio år, visar studien att vidarebosatta somaliska bantu-

flyktingar i USA står inför en rad rättighetsutmaningar, främst relaterade till ekonomiska problem och familjeproblem. Dessa problem hindrar framgångsrik integration i samhället och utgör ett hot mot deras grundläggande ekonomiska, sociala och kulturella rättigheter. Tidigare är det den kulturella bakgrunden som har hävdats vara det som gör svårt för gruppen att integreras i samhället då det är den grupp som varit mest kulturellt olik i det amerikanska programmet för vidarebosättning av flyktingar. Denna studie belyser dock att kulturella hinder inte räcker för att förklara utmaningar som denna grupp har inför fullständig integration. Studien finner att det är strukturen på programmet som är problemet då det inte bidrar med de nödvändiga resurser som krävs för att gruppen ska kunna integreras. Inom ramen för programmet upphör ekonomiskt bistånd efter en 90-dagarsperiod, vilket gör att de givna flyktingarna hamnar i en extremt utsatt situation, ifall inget ingripande för att stärka utbildnings- och sysselsättningsmöjligheter görs.

Utmaningar som flyktingar stöter på när de anländer till mottagarlandet påverkas av vilka kapaciteter och bagage de bär på, samt vilka sociala politiska och ekonomiska strukturer de möts av på plats. Denna studie belyser att integrationsåtgärder är underfinansierade, överbelastade och uppfyller inte de grundläggande behoven för flyktingpopulationen. Studien kommer fram till att brist av stöd och resurser för att åtgärda de hinder som vidarebosatta flyktingar står inför, är vad som hotar integrationen till mottagarsamhället. Det är alltså inte så att flyktingar inte har den kulturella kapaciteten att integreras, utan snarare handlar det om att de åtgärder och insatser som finns inte ger den nödvändiga infrastrukturen för att kunna göra det. Utifrån dessa argument drar studien slutsatsen att ett "one size fits all"⁴-metoden inte fungerar för integration. Studien menar att integrationsåtgärder bör fokusera på att bygga mänskliga kapaciteter och möjligheter, inklusive utvidgning av stödtjänster och skapandet av mentorskapsprogram, för att bättre kunna realisera gruppens rättigheter och möta deras behov.

Developing immigrant integration policy in the Irish public sector: an international human rights and public sector duty approach

⁴ en-storlek-passar-alla

Murphy, C., Caulfield, L., & Gilmartin, M., (2019b) *Administration*, Vol. 67(4), 27–45, [tillgänglig här](#)

Artikeln syftar att undersöka i vilken utsträckning Irlands integrationsstrategier tillgodoser migranters rättigheter, samt ge rekommendationer för att se till att integrationsstrategier prioriterar mänskliga rättigheter. Artikeln granskar den offentliga sektorn på Irland och lyfter att dess försök till att utveckla lämpliga integrationsstrategier har varit begränsade, vilket resulterat i att migranters rättigheter, som rätt till familjeåterförening, permanent bostad, hälsa, utbildning och anställning, inte tillgodosetts tillräckligt. Därför betonas vikten av att utveckla ett nytt tillvägagångssätt för integrationspolitik, ett människorättsbaserat tillvägagångssätt, som ser integration som en långsiktig process med målet att realisera migranters mänskliga rättigheter och där skyldigheten att infria dessa läggs på offentliga sektorn. Författarna menar att det är den offentliga sektorn som bör vara ledande inom utvecklingen av integrationspolitik och strategier, och föreslår att effektiv integration kräver ett aktivt engagemang och mer sammanhållning från offentliga sektorn.

Artikeln kommer fram till att flera irländska offentliga aktörer inte ser integrationsfrågan som en del av deras arbete, vilket är problematiskt då det visar att myndigheter inte är medvetna om deras betydelse för integration eller deras skyldighet att införa effektiva åtgärder för att säkerställa migranters rättigheter. Eftersom offentlig sektor ska utgå från invånares rättigheter är den en användbar startpunkt för att utveckla en effektiv integrationspolitik. Integrationspolitik bör ta avstamp i internationella människorättstraktat eftersom dessa är baserade på principen om universalism, vilket innebär att rättigheterna gäller för alla människor inom en stats jurisdiktion, oavsett medborgarskapsstatus. Människorätt trycker på den offentliga sektorns ansvar och kan ge värdefulla riktlinjer till hur en integrationspolitik som prioriterar mänskliga rättigheter kan se ut. Artikeln identifierar tre steg som är nödvändiga för en effektiv utveckling av integrationspolitik som prioriterar mänskliga rättigheter. Det första steget är att en offentlig organisation ska identifiera de specifika mänskliga rättigheter och integrationsområden som är relevanta för organisationen arbete. Detta för att kunna inkorporera detta i organisationen bredare strategier och utvecklingen av detta ska göras i dialog med intressenter och deras behov. Det andra steget är att implementeringen och utvecklingen av politiken ska ha tillräckligt med resurser och praktiskt stöd, samt bör relateras till klara och uppnåbara mål. Det tredje och sista steget är att integrationspolitikens effektivitet

ska övervakas och strategin ska ses över regelbundet.

Integrating Refugees: The Case for a Minority Rights Based Approach

Berry, S. E, (2012), *International Journal of Refugee Law*, Vol. 24(1), 1–36, [tillgänglig här](#)

Studien föreslår att flyktingar bör erkännas som minoriteter och ingå den redan etablerade integrationspolitiken för minoritetsgrupper och därigenom få samma minoritetsskydd. Istället för att skapa nya strategier för att integrera flyktingar, visar studien att flyktingar kan inkluderas i redan existerande politiska ramar, vilket då även reducerar resurser. Berry lyfter att det vore gynnsamt att inkludera flyktingar i minoritetspolitiken eftersom detta tillåtit stater att adressera många av flyktingars behov, och ramverket för minoritetsskydd skulle även ta flyktingars rätt till att behålla sin distinkta identitet i beaktning. Även om skillnader finns mellan migranter, flyktingar och mer erkända minoriteter, är åtgärderna som krävs för att motverka intolerans och fördomar, samt främja kulturell förståelse mot dessa grupper liknande. Att erkänna att flyktingar, liksom minoriteter, har rätt att behålla sin distinkta identitet, samtidigt som de uppmuntrar till integration, säkerställer att stater uppfyller deras internationella förpliktelser genom att inte försöka assimilera dessa grupper. Vikten av att upprätthålla en grupps distinkta identitet erkänns av flera internationella människorättstraktat.

Flertalet västeuropeiska stater har välfungerande strategier där minoritetsgrupper är väl integrerade i majoritetssamhället, samtidigt som strategierna säkerställer gruppernas rätt till att behålla sin identitet. Flyktingar har dock i stor utsträckning uteslutits från dessa strategier, och istället fokuserar integrationsstrategier för flyktingar på "funktionell integration" där fokus läggs på socioekonomiska behov, medan vikten av identitet och tillhörighet hamnar i skymundan. Studien styrker att nuvarande tillvägagångssätt för att integrera flyktingar är problematiska då de tenderar att hota flyktingars rätt att behålla sin kulturella identitet genom att inkludera assimilationsstrategier. Integrationsstrategier för minoriteter arbetar däremot med att värna om rätten till kulturell identitet, och eftersom relationen mellan att behålla sin identitet är liknande för flyktingar, som för andra minoriteter, är åtgärderna som krävs således lika. Därför är minoritetsrättighetsbaserade strategier gällande integration ett hållbart sätt att även integrera flyktingar på ett sätt som vårdar om deras rätt till egen identitet.

Understanding Integration: A Conceptual Framework

Ager, A., & Strang, A., (2008), *Journal of Refugee studies*, Vol. 21(2), 166–191, [tillgänglig här](#)

Det finns ingen vedertagen definition, teori eller modell för integration, utan begreppet används med olika betydelser både inom politik och offentlig debatt. Utifrån granskning av olika definitioner av begreppet integration i litteratur och utifrån fältarbete i miljöer för bosättning av flyktingar i Storbritannien, utvecklar Ager och Strang ett ramverk som summerar centrala uppfattningar kring vad som anses vara "framgångsrik" integration. Ramverket ämnar återspegla normativa uppfattningar kring vad som utgör nyckelkomponenterna i integration. Studien identifierar fyra övergripande nyckelkomponenter, eller områden, som formar förståelser kring integration: (1) prestation och tillgång inom sysselsättning, bostad, utbildning och hälsa, (2) antaganden och praxis kring medborgarskap och rättigheter, (3) social gemenskap och tillhörighet, samt (4) språklig och kulturell kompetens, och säkerhet och stabilitet.

Det första området ser prestation och tillgång i sektorerna; sysselsättning, bostäder, utbildning och hälsa som indikatorer på framgångsrik integration, vilket ofta återspeglas i policydokument. Dock är det problematiskt att se prestationer inom dessa områden som markörer för integration, istället bör de ses som medel för att stödja integration. Det andra området, som formar förståelser kring integration är antaganden och praxis angående medborgarskap och rättigheter. Detta område är mest omstritt då det finns olika uppfattningar. För att kunna utveckla en effektiv integrationspolitik behöver regeringar klargöra vilka rättigheter flyktingar har, och därigenom klargöra vilka skyldigheter staten har i att infria dessa. Det tredje området ser processer för social gemenskap inom och mellan grupper i samhället som ett sätt att ta bort "hinder" till integration. Social gemenskap och tillhörighet ses som en viktig roll i integrationsprocessen, och framgångsrik integration ses som något som nås genom en ömsesidig anpassning från flyktingar och från andra medlemmar i samhället. Det fjärde området är språklig och kulturell kompetens samt rädsla och instabilitet, vilket är ett område som anses både kunna främja och begränsa integration. Kulturell kunskap uppfattas som nödvändigt för att effektivt kunna integreras i samhället, likväl ses kunskap om nationella språket som en central del i integrationsprocessen. Strang och Ager belyser dock att integration bör ses som en tvåvägsprocess och att frågan om språklig kompetens är en utmaning för mottagande samhället också, inte bara för flyktingarna. Att ta bort barriärer för

att underlätta för integration förstås som statens roll, exempelvis genom att översätta material till de språk som flyktingar talar.

Integration Requirements for Integration's Sake? Identifying, Categorising and Comparing Civic Integration Policies

Goodman, S., (2010), *Journal of Ethnic & Migration Studies*, Vol. 36(5), 753–772, [tillgänglig här](#)

Artikeln diskuterar "civic integration", vilket ses som ett alternativ eller en ny strategi till integration. Kärnan i "civic integration" är att ansvaret för framgångsrik integration läggs på individen och individuella åtaganden istället för på staten. Flera europeiska regeringar har implementerat olika sorters krav, i form av obligatoriska tester eller kurser för att visa kunskaper om mottagande landets språk och kultur, som migranter tvingas uppfylla för att kunna naturaliseras eller beviljas uppehållstillstånd. Artikeln syftar att dels analysera och kritisera dessa krav som implementeras genom "civic integration" policys, samt undersöka ifall kraven främjar eller hämmar integration inom EU-15. Studien utvecklar ett "civic integration index" (CIVIX), som syftar till att mäta hur och varför nya integrationskrav tar plats i medborgarskaps- och integrationspolitik. Goodman kommer fram till att integrationskraven kan delas in i fyra olika kategorier: hindrande, trångsynta, villkorliga eller möjliggörande.

Enligt Goodman kan en se på integrationskraven på olika sätt; antingen kan nya krav för medborgarskap ses som ett sätt att stärka bandet mellan nya och gamla medborgare och även uppmuntra fast bosatta invånare att bli medborgare, eller så kan kraven ses som att de fyller strategiska mål för att begränsa och kontrollera inflödet och bosättningen av migranter. Oavsett vad strategiernas primära mål är så är de kontroversiella och bidrar till debatter kring medborgarskap och nationell identitet. Genom att ha krav på olika delar av uppehållstillstånd eller medborgarskap så begär stater mycket av nyanlända. Att binda utvidgningen av rättigheter till språk- och landskunskaper, innebär att medborgarskap eller uppehållstillstånd för nyanlända nu mer än någonsin är ett kontraktförhållande. På praktisk nivå ökar kraven insatserna i detta avtal genom att de gör det svårare för migranter som söker medborgarskap eller uppehållstillstånd att följa statens villkor.

Syrian Refugees in Turkey and Integration Problem Ahead

Akar, S., & Erdoğan, M. M., (2019), *Journal of International Migration and Integration*, Vol. 20(3), 925–940, [tillgänglig här](#)

Från början sågs syriska flyktingarna i Turkiet som temporära gäster, men i samband med flyktingstillströmningen 2014–2015 har detta förändrats. Perspektivet har flyttats från kortsiktigt skydd och humanitärt bistånd till långsiktig social och ekonomiska integration av syriska flyktingar. Studien syftar till att undersöka och analysera syriska flyktingars huvudsakliga utmaningar med integration i Turkiet. Studien belyser att dagens situation i Turkiet gör att flyktingar inte får sina rättigheter infriade inom områden som utbildning, hälsa, sysselsättning och medborgarskapsfrågor.

Akar och Erdoğan belyser att två parter är involverade i integrationsprocessen: första parten är flyktingar och andra parten är mottagarsamhället och dess institutioner. Vilken riktning integrationsprocessen tar och vilket utfall den får beror, enligt författarna, på interaktionen mellan dessa två parter eftersom aktiv integration mellan parterna ses som den viktigaste prioritet. Det är viktigt att både flyktingar och mottagarsamhället är engagerade i processen för att skapa en säker och berikande miljö för båda parter. Studien föreslår åtgärder för social integrering, däribland att kommunikationskampanjer ska organiseras för att försäkra social integration mellan flyktingar och lokalbefolkningen för att hantera spänningar. En av de viktigaste åtgärderna är att tillhandahålla utbildningstjänster till flyktingar. Författarna ser även att grundläggande kunskaper som värdlandets språk, kultur och historia är viktigt för framgångsrik integration. Framförallt betonar studien att det är långsiktig integration som är vitalt för att kunna infria flyktingars rättigheter. Den långsiktiga integrationen kräver ett större samarbete mellan beslutsfattare, utövare och civilsamhällesorganisationen, än vad som finns idag. Integration kräver omfattande politik för att motverka exkludering, diskriminering och främlingsfientlighet.

Trade-Offs between Equality and Difference: Immigrant Integration, Multiculturalism and the Welfare State in Cross-National Perspective

Koopmans, R., (2010), *Journal of Ethnic and Migration Studies*, Vol. 36, 1–26. doi: 10.1080/13691830903250881

Studien undersöker vad olika integrationsstrategier, i kombination med nivån av välfärdsstatsingripande, får för utfall gällande den socioekonomiska integrationen av immigranter. Studien fokuserar på länderna Tyskland, Frankrike, Storbritannien, Nederländerna, Schweiz, Sverige, Österrike och Belgien. Studien använder data om integrationsresultat avseende arbetsmarknadsdeltagande, segregering och brottslighet utifrån olika integrationsstrategier och välfärdsstatsingripande för att lägga fram sina argument. Koopmans argumenterar för att tillhandahållandet av tillgång till lika rättigheter för immigranter, stor acceptans för kulturella skillnader, och obegränsad tillgång till välfärdsstatens arrangemang leder till oavsiktliga negativa effekter på den socioekonomiska integrationen eftersom det gör immigranter till passiva välfärdsstatsklienter. Koopmans hävdar att detta beror på att det då finns mindre incitament för att integrera sig samhället. I kontrast argumenterar Koopmans för att välfärdsstater som inte ger lika tillgång till rättigheter har positiva effekter på den socioekonomiska integrationen och socioekonomisk jämlikhet då immigranter har större incitament för att integrera sig.

Studien utmanar antagandet att erkännandet av kulturella och formella rättigheter bättre ska kunna integrera immigranter. Istället argumenterar Koopmans för att multikulturella strategier för integration inte är välgörande för immigranter eftersom det kan leda till en beroendeställning av välfärdsstaten, vilket leder till social och ekonomisk marginalisering. Koopmans föreslår att de multikulturella strategierna och en generös välfärdsstat ger immigranter lätt tillgång till lika rättigheter och få incitament för att lära sig språket eller knyta kontakter, vilket producerar låga nivåer av arbetsmarknadsdeltagande, höga nivåer av segregering och stark överpresentation av immigranter i brottslighet. Sverige, Belgien och Nederländerna, som alla kombinerat multikulturella strategier med en närvarande välfärdsstat, visar på relativt dåliga socioekonomiska integrationsresultat. Medan Tyskland, Österrike, Schweiz och Frankrike, som har mer restriktiva integrationsstrategier, och Storbritannien, som har en magrare välfärdsstat, har uppnått bättre integrationsresultat. Detta förklarar Koopmans beror på att i länder med låga försörjningsnivåer är den ekonomiska sanktionen i samband med att vara beroende av välfärdsförmåner större, vilket ger starka incitament för att investera i att förbättra sina arbetsmarknadschanser genom språkinläring och utbildning. I de generösa välfärdssystemen kan immigranter utan socialt kapital ändå upprätthålla en relativt anständig levnadsstandard utan att göra sådana anpassningar.

Integrationsstrategier som betonar språklig och kulturell assimilering pressar immigranter till att förvärva färdigheter och värderingar som förbättrar deras chanser på arbetsmarknaden, medan multikulturella strategier som betonar främjandet av immigranternas egna språk och kultur leder till sämre chanser på arbetsmarknaden. Koopmans vill betona att nödvändigheten i att titta på integrationsstrategiernas utfall för att visa att det finns verkliga avvägningar att göra vad gäller för hur en uppnår socioekonomiskt deltagande.

Knocking on the Doors of Integration: Swedish Integration Policy and the Production of a National Space

Grip, L., (2020), *Journal of International Migration & Integration*, Vol. 21(3), 861-877, [tillgänglig här](#)

Studien diskuterar hur integration produceras vid omvandlingen av nationell politik till lokala praktiker i svensk kontext. Utifrån dokumentanalyser och intervjuer med immigranter, lokala politiker och tjänstemän i mindre och mellanstora svenska kommuner, ger artikeln en insikt i både vilka antaganden som integrationspolitiken bygger på och reproducerar, samt vilka konsekvenser integrationspolitiken har för dem som den är avsedd för. Studien ser integration som ett politiskt projekt, där den svenska integrationspolitiken är en del av produktionen av, vad författaren kallar för, "det svenska utrymmet". "Det svenska utrymmet" fungerar som ett stängt rum där immigranter inte ges lika tillgång eller möjligheter. Detta utrymme skapas genom likheter och skillnader har satts som kärnan i svensk integrationspolitik, där integration beskrivs som en handling för att få komma in i det svenska utrymmet.

Studien ser att integration produceras och upprätthålls utifrån föreställningar om vem som är immigrant och vem som är svensk. Uppdelningen av "vi och dom" eller "svenskar och immigranter" spelar en stor del i produktionen av integration. Grip belyser även att genus och genusrelationer inverkar i svenska produktionen av integration då detta stärker den idealiserade svenska jämställdheten. När en talar om jämställdhet för immigranter så kopplas det sällan till den (o)jämställdhet som finns mellan män och kvinnor i Sverige, utan stereotypiska föreställningar om immigrantkvinnor och män sätts i relation till föreställningen om Sverige som jämställd, vilket spelar en viktig roll i formandet av lokala integrationsstrategier. Detta stärker bilden av "dom/immigranter" som icke-jämställda och

“vi”/svenskar” som redan jämställda. Det uttalade syftet med svensk integrationspolitik må vara att immigranter ska ha lika möjligheter, rättigheter och ansvar, men studien lyfter att den svenska integrationspolitiken främst är ett sätt att skillnadsgöra vem som är svensk och vem som är immigrant. På lokal nivå är det oklart vad målet med integrationspolitiken är då den nationella integrationspolitiken delvis blivit omdefinierade i kommunerna. Integration ses å ena sidan som ett individuellt ansvar. Immigranter förväntas lära sig språket, ha en anställning och anpassa sig till “svenska” värderingar, alltså gå från att vara utanför till innanför. Integration ses samtidigt som en ömsesidig process där hela samhället måste engagera sig. Det främsta sättet att tala om integration var att det var ett sätt att “komma in” i svenska samhället i stort, att genom arbetsmarknaden och svenska språket får man “komma in” i samhället i stort. Därför jämför Grip att integreras med att gå in i ett rum, där samhället blir ett rum som du får tillgång till ifall du har rätt nycklar.

Organisation av arbetsmarknads- och bostadsintegration

Holmqvist, E., Omanovic, V., Urban, S., (2020), SNS, [tillgänglig här](#)

Rapporten lyfter fram att integration är en process där olika delar av samhället samspelar, vilket innebär att aktörer som har inflytande över en aspekt av integration även behöver ta hänsyn till hur andra aspekter påverkas. Sedan 2010 ansvar svenska staten för att matcha nyanlända mot arbetstillfällen, medan kommuner ansvarar för att tillhandahålla boenden. Samtidigt är det bostadsbrist i 83 procent av Sveriges kommuner, vilket gör det svårt för nyanlända att flytta dit jobben finns. För att nyanlända ska kunna etablera sig och inkluderas på arbetsmarknaden i hela landet, behöver även boende finnas i hela landet. Då krävs ett perspektiv på integration, där vikten av att boende och arbete ömsesidigt relaterar till varandra, förstås. För att integrationsprocesserna ska driva framåt rekommenderas en mer aktiv mobilisering och engagemang av flera olika aktörer tillsammans – stat, kommun, arbetsgivare, nya och redan etablerade invånare.

Rapportens slutsats är att det i nuvarande system finns målkonflikter mellan integration på arbetsmarknaden och integration på bostadsmarknaden, vilket innebär att aktörer som har inflytande över en aspekt i integrationen behöver ta hänsyn till hur andra aspekter påverkas. Integrationen på bostadsmarknaden har en annan logik än integrationen på arbetsmarknaden.

För att lösa bostadsfrågan och minska boendesegregationen finns en strävan att placera nyanlända i kommuner utanför storstadsregionerna, men för att få arbete och integreras på arbetsmarknaden dras de till storstadsregionerna. Inom storstadsregionerna uppstår då ofta en koncentration av nyanlända i så kallade utsatta bostadsområden, eftersom de har svårt att få tillträde till bostäder i andra delar av städerna. Samtidigt visar tidigare forskning på negativa effekter av att bo i resurssvaga områden.

Diskussion

Forskningsöversikten klargör att mer forskning som tydligt gör kopplingen mellan integration och mänskliga rättigheter behövs. Utifrån artiklarna visar sig integration vara ett begrepp utan en klar innebörd. Vad gäller mänskliga rättigheter kan de tolkas på många olika sätt, men det finns ändå en nedskrivna kärna. Annorlunda är det för integration, där finns ingen gemensam utgångspunkt utan det finns många olika förståelser och ingen konsensus, vilket gör det svårt att diskutera resultat eller problematik med integration, då det ofta saknas en gemensam utgångspunkt.

Artiklarna skildrar olika förståelser av integration och rättigheter. Ett synsätt på integration och rättigheter som framträdde tydligt var att integration ses som ett verktyg för att få sina rättigheter infriade genom att staten implementerar integrationsstrategier som kräver landskunskaper, språkkunskaper eller åtagande av nationella värderingar innan migranter får tillgång till rättigheter. Detta är en villkorad integrationsidé, där migranter först ska uppnå vissa krav för att få tillgång till rättigheter och har en inneboende skevhet då migranter enligt internationell människorätt redan ska ha dessa rättigheter. Flera artiklar visar att det finns ökande tendenser för denna typ av integrationsidé (Goodman; Borevi, Jensen & Mauritsen, och en artikel utmärkte sig genom att argumentera för att denna integrationsidé är bättre för socioekonomisk jämlikhet (Koopmans). Denna typ av integrationsidé, även kallad "civic integration", lägger ansvaret för integration på den enskilda individen och individuella åtaganden. Grip skildrar att även migranter ser integration som en nyckel för att få komma in i det svenska samhället. Ifall du inte "integrerar dig" så kommer du stå utanför "det svenska utrymmet", vilket innebär att integration blir en handling för att komma in i "det svenska utrymmet". Detta implicerar återigen att ansvaret för integration ligger på individuella

migranter. Även Koopmans argument, att välfärdsstater inte ger lika tillgång till rättigheter har positiva effekter på den socioekonomiska jämlikheten då immigranter ges större incitament att integrera sig, vilket även här innebär att fokus flyttas till individens ansvar istället för att det ligger på statens ansvar. Borevi, Jensen och Mauritsen belyser olika idéer av vad villkorlig integration innebär, men menar att det ofta ses som en uppsättning politiska verktyg som villkorar tillgång till rättslig status, och där integrationskrav reglerar tillgång till rättigheter. Ofta motiveras integrationskraven utifrån att kraven fungerar som incitament för att immigranter ska förvärva vissa kunskaper/värderingar som är önskvärda i staten.

Den andra framträdande integrationsidé, bland artiklarna sammantaget, ser integration som att det ska bidra till realiserandet av migranters rättigheter. Här ses rättigheter som garanterade där ansvaret för att infria rättigheter ligger på staten. Där staten genom integrationsåtgärder ska se till att migranter får sina rättigheter infriade. Murphy, Caulfield och Gilmartin, samt Xanthaki belyser att när en talar om integration i relation till mänskliga rättigheter, riskerar en att underminera hela konceptet av mänskliga rättigheter så som det förstås i folkrätten. Dessa artiklar påpekar problematiken med att integration fungerar som ett verktyg för att villkora rättigheter, och belyser istället att fokus bör ligga på att se till att infria rättigheter till migranter istället för att rättigheter ska vara villkorade. Enligt internationell rätt ligger skyldigheten att infria migranters rättigheter på staten, vilket gör de artiklar som hävdar annorlunda bristfälliga. Offentliga aktörer har skyldigheten att införa effektiva åtgärder för integration som säkerställer migranters rättigheter.

Det framträder alltså två motsättande idéer kring kopplingen mellan integration och mänskliga rättigheter, där ena sidan ser att integration är ett verktyg för att se till att personer integrerar sig och därigenom får sina rättigheter infriade, och andra sidan ser att integrationsåtgärder är ett sätt för staten att infria migranters rättigheter. Hursomhelst, finns det även artiklar som positionerar sig någonstans mellan dessa förståelser av integration. Akar och Erdoğan belyser att integration är en tvåvägsprocess, där ena parten är flyktingar och den andra är mottagarsamhället och dess institutioner. Interaktionen mellan dessa parter ses som vitalt för integrationen. Även Holmqvist, Omanovic och Urban hävdar att en framgångsrik integrationsprocess kräver att fler aktörer samspelar och att aktiv mobilisering av engagemang av olika aktörer, som stat, kommun, arbetsgivare och nya och redan etablerade invånare, sker. Även som en tvåvägsprocess, men med betonat att staten bär det yttersta ansvaret. Också

Ager och Strang betonar vikten av att se integration som en tvåvägsprocess där ansvaret varken enbart ligger på staten eller på flyktingar.

Det som är av högt intresse är de artiklar som diskuterar hur integration *borde* fungera. De artiklar som diskuterar detta, med undantag för Koopmans artikel, belyser att integration ska ta avstamp i internationella människorättsdokument, vilka alla erkänner att rättigheter är universella. Det vill säga att de ska gälla för alla inom en stats jurisdiktion och inte endast för statens medborgare. Ifall inte alla har lika tillgång till rättigheter/att integration används som ett verktyg för att villkora rättigheter, innebär detta internationell rätt kränks. Integration *borde*, enligt dessa artiklar istället fungera så att det ser till att infria migranternas rättigheter istället. Ofta misslyckas integrationsstrategier med att säkra tillgång till rättigheter för migranter, varpå Murphy, Gilmartin och Caulfield utvecklar en *människorättsbaserad integrationsmodell*, som betonar att integrationsstrategier ska utgå från migranternas rättigheter, så som de är stiftade i internationell människorätt, vilket innebär att stater är de som är *juridiskt* skyldiga att förse migranter med mänskliga rättigheter, exempelvis genom att införa effektiva politiska åtgärder för att underlätta processen. På så vis kan integration och integrationsåtgärder kopplas till mänskliga rättigheter. Nyckelfunktionerna i en människorättsbaserad integrationsmodell är att staten erkänns som skyldighetsbärare, att integration ska aktivt främja tolerans och respekt för kulturell mångfald, avfärda idéer om assimilering och integrationstestande – samt implementera effektiva åtgärder för att säkerställa lika tillgång till rättigheter. Enkelt sagt kan en säga att fokus för ansvar för integration bör inte ligga på individen, utan på staten. Det är staten och dess organisationer som bär ansvaret för att se till att migranter har samma möjligheter.

Beroende på ens förståelse kring integration, vad målet och syftet är, tenderar det alltså att påverka synen på mänskliga rättigheter. Antingen ses mänskliga rättigheter som villkorade alternativt så ses mänskliga rättigheter som målet oavsett integrationsgrad. Det finns alltså ingen konsensus om vad som är integration, men det finns inte heller någon konsensus om vem som är målgruppen för integrationen. Inte heller diskuteras roten till varför integration är viktigt att ske, problemet med segregation diskuteras inte, med undantag för Holmqvist, Omanovic & Urban som nämner att det områden som är överrepresenterade med migranter tenderar att vara mer resurssvaga och har därför negativa effekter för de inneboende. Frågan

är då ifall problemet är att grupper i samhället lever skilda eller ifall problemet är att somliga grupper inte får tillgång till rättigheter i samma utsträckning som andra grupper.

Om integrationspolitiken och dess strategier/åtgärder blir ett politiskt verktyg som gör rättigheter villkorade, och där ansvaret för att få sina rättigheter infriade hamnar på individen, istället för på staten, undermineras mänskliga rättigheter som koncept. Enligt internationell rätt är mänskliga rättigheter universella och ska därför gälla för alla oavsett ifall du har rättslig status som medborgare eller inte i en stat. Således ska rättighetsinfriandet falla på staten. Det är staten (skyldighetsbäraren) som har ett ansvar gentemot migranter (rättighetsbärare) att infria deras rättigheter. Ifall integration medför att rättigheter blir villkorade, då är integration överhuvudtaget en problematisk idé. Ifall integrationsåtgärder implicerar att rättigheter är villkorade, genom att migranter måste uppfylla krav för att få tillgång till rättigheter, som migranter enligt internationell rätt är berättigad, då kan integration vara fel att tala om när vi pratar om hur vi ska infria migranternas rättigheter. Då bör fokus enbart vara på rättigheter, för att se vikten av att alla människor har tillgång till samtliga rättigheter.

LANDA

Forskningsöversikten har synliggjort många olika förståelser, syften, mål och tillvägagångssätt av integration, och dess koppling till mänskliga rättigheter. Frågor som öppnar upp sig för projekt LANDA är: Vad innebär integration för projekt LANDA? Vad är det för förståelse av kopplingen mellan integration och mänskliga rättigheter? Vad är det ni menar med att det huvudsakliga målet med projekt LANDA är att öka den faktiska integreringen i samhället för målgruppen?

Precis som begreppet integration visar sig vara vagt är målgruppen som är tänkt att beröras av integration flytande. Artiklarna skildrar olika förståelser för målgruppen för integration genom att olika begrepp, som flyktingar, nyanlända, immigranter och migranter, används för att diskutera vem det är som ska integreras. Det finns alltså ingen konsensus om vem det är som är målgruppen för integration, vilket väcker frågan; vem är projekt LANDA:s målgrupp? Det är viktigt att fundera vidare och bredare på vilken målgrupp det är ni har valt att arbeta med och vilka det är ni faktiskt lyckas nå med era insatser. Reflektera även hur ni pratar om integrering, och vilka personer som ni inkluderar respektive exkluderar i denna diskussion.

Det går kanske inte att se det som att projekt LANDA har *en* målgrupp, utan att riskera att homogenisera gruppen. Det är viktigt att komma ihåg att gruppen inte är homogen. Frågan är om det räcker att identifiera målgruppen för projekt LANDA som "utrikesfödda med sammansatt problematik i långvarigt utanförskap samt nyanlända som riskerar att hamna i långvarigt utanförskap med arbetslöshet"? Finns det risker med att denna definition implicerar att målgruppen i själva verket är homogen? Det finns mycket kunskap inom projektet LANDA om vilka faktorer som bidrar till varför målgruppen är deltagare i projekt LANDA. Ni är en av de få aktörer som på riktigt vet hur viktigt det är att se hela människan och inte reducera deltagaren till *en* faktor. Och det LANDA verkligen gör är att individanpassa. På vilket sätt och vilka sammanhang diskuterar ni deltagarnas olika utbildningsgrad? Språkbakgrund? Ifall PTSD kan vara en faktor för delar av målgruppen? Hur utformar ni era insatser utifrån vetenskapen om begränsningar i det svenska språket. Många deltagarna fick sin svenska undervisning för länge sedan. Olika faktorer kan spela olika roll för hur mycket deltagarna kan förflyttas i programmet. Frågan som ni hela tiden bör fokusera på är: vad är det för skillnad, ni som samordningsförbund, kan göra för de olika personer som deltar i projektet?

Coughlan, Stam och Kingston belyser att ett "one size fits all"- perspektiv på integration är bristfälligt, och att en därför behöver anpassa till aktuella målgruppen. Integration ska verka för att införa effektiva åtgärder för att se till att grupper ska kunna åtnjuta sina mänskliga rättigheter. Genom effektiva åtgärder (läs: målgruppsanpassade/individpassade) kan rättigheter bättre infrias. Det är viktigt att de integrationsåtgärder som projekt LANDA använder fokuserar på att bättre kunna realisera gruppens rättigheter och möta deras behov. Givet projekt LANDA:s uppgifter och den position som ni har, så är ni i en position att infria era deltagares rättigheter. LANDA är skyldighetsbärare, vilket innebär att ni bär på en viktig roll

och således är det viktigt för er att diskutera och identifiera vad ert ansvar är, och framförallt vilka skyldigheter ni har gentemot era deltagare.

Murphy, Caulfield och Gilmartin (2019a) betonar att en människorättsbaserad integrationsmodell bygger på tanken att det är staten och dess aktörer, som har skyldighet att se till att integrationen fungerar på ett sätt som säkerställer tillgång till mänskliga rättigheter. Däribland finns rätten till sysselsättning, vilket är relevant för projekt LANDA. Ni har, enligt denna modell, en skyldighet att infria rättigheter, inte endast rätt till sysselsättning, men att aktivt främja tolerans och respekt för kulturell mångfald, avfärda idéer om assimilering, och att implementera effektiva åtgärder för att säkerställa tillgång till rättigheter. Murphy, Caulfield och Gilmartin (2019b) belyser vidare tre nödvändiga steg för effektiv utveckling av åtgärder som prioriterar mänskliga rättigheter, vilket kan vara av intresse för projekt LANDA. Första steget är att identifiera de specifika mänskliga rättigheter och integrationsområden som är relevanta för organisationens arbete och att göra detta i dialog med intressenter och deras behov. Det andra steget är implementering och att detta ska relateras till klara och uppnåbara mål. Det tredje är att effektiviteten ska övervakas och strategin ska ses över regelbundet. För att koppla detta till projekt LANDA är då frågan vilka specifika mänskliga rättigheter och integrationsområden är relevanta för er verksamhet? Kan ni diskutera detta med era intressenter och deras behov?